

פרוטוקול ישיבת מליאת המועצה שלא מן המניין ג' תשפ"ו
שהתקיימה ביום רביעי, ב' בתמוז התשפ"ו, 17.6.2026

משתתפים:

חברי מועצה:

מר אלעד ארזי	-ראש המועצה
מר צחי אוזן	-חבר מועצה
גב' מרים אלגרבל	-חברת מועצה
גב' ברוריה אליעז	-חברת מועצה
גב' מירית בן אשר	-חברת מועצה
ד"ר ענבר כהן	-חברת מועצה
פרופ' עופר לוי	-חבר מועצה
מר יצחק זיו הלוי	- חבר מועצה

סגל:

גב' חלי אללוף יום טוב	- מנכ"לית המועצה
מר שמואל לביא	-מבקר המועצה
גב' ימית לוי	- גזברית המועצה
עו"ד יאיר עשור	- יועץ משפטי
גב' זהבה הראל	- מנהלת מחלקת חינוך
גב' עדי לוסטינגר	- מעצבת מוסדות חינוך
גב' מיטל אבטליון	- מנהלת בית ספר להבים
גב' זיוית זרוק	- מנהלת בית ספר יסודי חדש

על סדר היום:

1. דיווח ראש המועצה.
2. אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 5-2026.
3. הגדלת תב"ר 450 – שיפוצי קיץ
תקציב מקורי 470,000 ₪
הגדלה בסך 309,620 ש"ח במימון קרן לעבודות פיתוח
תקציב יעודכן ל 779,620 ₪
4. הגדלת ושינוי שם תב"ר 428 - חטיבת ביניים להבים
שינוי שם ל- בית ספר יסודי חדש
תקציב מקורי 27,566,147 ₪
הגדלה בסך 1,083,596 ₪ במימון קרן לעבודות פיתוח
תקציב יעודכן ל- 28,649,743 ₪
5. הגדלת תב"ר 446 מוסדות ציבור - מצ"ב הרשאה
תקציב מקורי 1,400,000 ₪
הגדלה בסך 34,134 ₪ במימון רשות מקרקעי ישראל
תקציב יעודכן ל 1,434,134 ₪
6. אישור פתיחת חשבון בנק לבית הספר החדש.

פרוטוקול

אלעד ארזי: טוב, חברים, אני ברשותכם רוצה להתחיל, אנחנו כן ננסה לסיים היום עד השעה 17:00. ברוריה ביקשה ממני גם, יש לה שיעורי תנ"ך לילדים, גם מסיבת סיום, מרים, גם מסיבת סיום, צחי, גם הבן שלי מסיבת סיום, אז בואו נעשה מאמץ עד 17:00 להיות יעילים וממוקדים, בסדר? ברשותכם, אפשר להתחיל את הישיבה?

[1] דווח ראש המועצה.

אלעד ארזי: טוב, אז אני פותח את הישיבה לא מן המניין ג' לתשפ"ו. על סדר היום אני אתחיל קודם כל מדיווח, כמה מילים, נאשר פרוטוקול ואז נתקדם להשקעות שלנו בנושא התב"רים ונושא החינוך. טוב, אז באמת אחר הצהריים טובים. אנחנו דנים היום בדבר החשוב ביותר שעל סדר יומנו, חינוך ילדי להבנים. לב היישוב שלנו הוא החינוך והילדים שלנו הם הדבר החשוב ביותר עבורנו. אנו עוסקים בהם ימים ולילות בחשיבה ובעשייה כדי להעניק להם את הכלים הטובים ביותר לעתיד, ואת הערכים הנכונים ביותר כדי שיצמחו להיות בוגרים, מוכשרים, בעלי ביטחון עצמי ויכולות מגוונות, קשורים לחברה, לעם ולמדינה. כמובן עם רגישות חברתית, אחריות וערכות הדדיות. אנו משקיעים בכך ולא אגזים אם נאמר יותר מכל נושא אחר. זה העתיד שלנו. בד בבד מושקעת חשיבה עמוקה בשמי אור בפיתוח הקהילה שלנו, בחיזוק תחושת השייכות והאכפתיות, בעידוד הנתינה ובשימור המרקם הקהילתי הייחודי של להבנים שלנו. אנחנו שמחים ונרגשים כבר בספטמבר הקרוב לפתוח שני בתי ספר יסודיים כאן בלהבנים. זהו אירוע היסטורי. בתי הספר יחולקו בחלוקה גילית, חט"צ עד ג' וכיתות ד' עד ו'. העיקרון המרכזי היה לשמור על הקהילה שלנו מאוחדת ולא לפצל את שכבות הגיל. משרד החינוך הבין את החשיבות של שמירה על הקהילה ונתן לנו אישור חריג ביותר לקדם את בתי הספר במתווה זה. חשוב לנו לעדכן אתכם בסטטוס תהליך הפיצול והקמת בית הספר החדש. אחרי קבלת ההחלטה לשנות את ייעוד בית הספר מחטיבת ביניים ליסודי נוסף, כזכור, ערכנו תהליך שיתוף ציבור על אופן פיצול בתי הספר ומאפייני הלמידה ופעלנו לאישורים ממשרד החינוך בהתאם. כמו שאמרתי, בבית הספר הקיים, ילמדו חט"צ עד ג', בבית הספר החדש ילמדו ילדי ד' עד ו'. לצד המנהלת שלנו, מיטל היקרה, נבחרה מנהלת לבית הספר החדש, זיוית, מברכים אותך, מי שלא מכיר. מנהלות בתי הספר כבר עובדות יחד לבניית השותפויות והרצפים החינוכיים ולמימוש הערך שהבטחנו לעצמנו, שימור הקהילה שלנו מאוחדת. במסגרת שיתוף הציבור נבחרו ארבע אשכולות העשרה והעמקה שילוו את הלימודים בבתי הספר, זהות יהודית ומורשת ישראל, אומנויות, מדעים, סביבה וטבע. שתי מנהלות בתי הספר יחד איתנו, עם משרד החינוך ועם הנהגת ההורים, בונות את תוכנית הלימודים שתממש את הנושאים האלה. עדי לוסיטינגר, שהיא גם נמצאת פה איתנו, מעצבת בעלת ניסיון עשיר בעיצוב חדשני של מוסדות חינוך, סיימה את תהליך העיצוב בתיאום עם המנהיגות החינוכית היישובית, תוך שיתוף ועדת ההיגוי ועם המנהלות החדשות, עם המנהלת החדשה והמנהלת הקיימת. ציוד ראשוני כבר הוזמן, הקבלן עובד במרץ על פיתוח חצר בית הספר תוך שילוב תוכניות הגינון. מנהלות שני בתי הספר יובילו תהליך עם התלמידים וקהילת ההורים לקביעת שמות חדשים לבתי הספר ועיצוב סמל לכל אחד מהם. בהתאם לערכי

היישוב, ביקשתי ממנהלות בתי הספר לשלב את דגל ישראל עם סמל בית הספר על החולצות. לצד כל זאת, חשוב לנו להמשיך להשקיע בבית הספר היסודי הוותיק, ואנו משקיעים, אתם תכף תראו, כשני מיליון שקלים לקידומו. רק לאחרונה חנכנו מעבדת מדעים חדשה וחדר מנהיגות. שני בתי הספר שלנו יהיו ממלכתיים ובתוכם יינתנו המענים השונים. מערכת החינוך בלהבים תחנך לפלורליזם, סובלנות, אהבת הארץ וציונות וכחוט שזור בכל תחומי הדעת, מתוך מטרה לשמור על קהילה אחת מאוחדת ומכבדת, המעניקה מענה לגוונים השונים שבתוכנו. המטרה שלי, שלנו, היא שכל מי שמדבר על היישוב להבים, ההקשר הראשון שיעלה לו הוא שלהבים זה היישוב עם החינוך הטוב ביותר בישראל. וזה לא יבוא משום מקום, וזה לא יבוא מאמירות בלבד. נדרשת השקעה כספית משמעותית בדבר הזה. אנחנו נותנים את המעט שיש לנו לטובת החינוך של הילדים, והיום הישיבה הזו היא בדיוק הדוגמה לכך. אנחנו מאשרים סכומים אדירים שלא אושרו שנים מכסף רשותי לטובת החינוך בלהבים, לטובת דור העתיד שלנו.

[2] אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 5-2026.

אלעד ארזי: אני עובר לסעיף 2, אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין, מאי 2026. מי בעד? כולם בעד.

<u>החלטה: מליאת המועצה מאשרת את פרוטוקול ישיבה מן המניין 5-2026.</u>

[3] הגדלת תב"ר – תב"ר 450 – שיפוצי קיץ

[4] הגדלת ושינוי שם תב"ר 428 – חטיבת ביניים להבים - שינוי שם ל – בית ספר יסודי חדש

[5] הגדלת תב"ר 446 מוסדות ציבור

אלעד ארזי: טוב, אני עכשיו עובר לסעיף מספר 3, 4 ו-5 שיהיו די במקביל.

(ברוריה מצטרפת) שלום, ברוכה היקרה, המורה לתנ"ך. אנחנו יודעים, קיבלתי תמונות. כל הכבוד. בואי, את רואה את התמונות שלך מלמדת את הילדים?

ברוריה אליעז: מי צילם? מצלמה נסתרת?

אלעד ארזי: טוב, אנחנו נאשר את שלושת הסעיפים במקביל, את שלושת התב"רים, אבל לפני שאנחנו יורדים לרזולוציה השנייה של התב"רים, לא סתם יושבת פה עדי ומנהלות בתי הספר. הם יציגו לנו, כל אחת מהם, בעצם את התכנונים שלהם, את החשיבות שלהם, קצת את החיבור בין הפיזי לפדגוגיה כדי שאנחנו כולנו נבין בסוף את המדיניות שאנחנו קבענו פה ואת האשכולות, איך הן מיישמות בשטח. אז עדי, תתחיל.

עדי לוסטינגר: אוקיי, אז קודם כל שלום לכולם. שמי עדי, אני מעצבת פנים במקצועי. אני רוצה קודם כל לבוא ולהגיד אהלן אהלן.

לורן אבישר אביטן: עכשיו נופל לי האסימון.

עדי לוסטינגר: יש פה אנשים שפגשתי בגלגולים קודמים. אז אני רוצה קודם כל להגיד לכולם תודה ולמועצה המקומית להגיד תודה על האמון ועל ההזדמנות לעשות את המעבר הזה ביחד. ההתרגשות סביב בית הספר החדש זה משהו שכל כך ניכר, וכל המאפיינים הקהילתיים שהם חלק מתוך העשייה הזאת, ממש משמעותיים כל כך בפנים שגם אני, שאומנם רק כמה חודשים בתוך התהליך, אי אפשר שלא לחוש בזה ובאמת תודה. מבחינת מאיפה אני מגיעה, אז כפי שאמרתי אני מייצגת פנים, ההתמחות שלי זה בעיסוק במוסדות חינוך, אני לא עושה לא חנויות, לא בתים פרטיים, אני עוסקת במקומות שמגדירים את עצמם ככאלה שרוצים להעניק חוויה של למידה, ובשנים האחרונות מאוד, עם כל השינויים שרוחשים בשדה הזה, גם בליווי של בתי ספר חדשניים וכל התהליך שלהם אל מול משרד החינוך כדי לקבל את האישור הזה ואחר כך גם האופן שבו הם מצטיידים, בתי ספר חדשניים, יש להם מאפיינים שנותנים יותר חופש למי שמאכלס אותם אחר כך לפעול בצורה שהיא מתאימה לו פדגוגית. בית ספר של להבים הוא לא בית ספר שהוגדר כבית ספר חדשני, אולי ממשרד החינוך, אבל הוא די מוגדר ככזה מתוך הדרישות שלכם בשטח, וזה בעצם מה, שלשם כך אני נקראתי להיכנס לכאן. עכשיו, בחודשים האחרונים אני בתהליך של היכרות גם עם המבנה וגם עם הקהילה עד כמה שזה ניתן, שזה גם הצוות שנמצא פה, וגם אנשים שפגשתי מצוות בית הספר הישן ועכשיו החדש, הוותיק, סליחה. צודקים, צודקים. אמרתי הישן.

*** מדברים ביחד.**

עדי לוסטינגר: אכן, נרשם, נרשם. כשכל הזמן אנחנו בעצם חושבים ורואים לנגד עינינו את התלמידים, איך אנחנו מעניקים להם את אותה חוויה שאלעד דיבר עליה קודם. מבחינה רעיונית או העקרונות שהתחילו ללוות אותנו כבר מההתחלה בתהליך העיצובי, זה לאפשר, שוב לאור אותם עקרונות, לאפשר למידה שהיא גמישה מבחינת זמן והרכב חברתי. למידה שיש בה היבט חברתי משמעותי מתוך הבנה שזה מה שלוקח אותנו קדימה בתקופה הזאת, לתת מענה למיומנויות, לתת מענה ונראות לאותם ערכים יישוביים שהם חלק ששזור בתוך כל בתוך הפדגוגיה עצמה, והביטוי המשמעותי של זה, או הכי נראה בשלב הזה, זה הנושא של אשכולות הלמידה כאיזשהם צירים מארגנים. עכשיו, אני רוצה לסקור טיפונת את מה קיים ואז, אז אני מראה בגס, את בית הספר, רגע. כל זה המגרש, השטח האפור זה השטח הבנוי, בית הספר בנוי כמעין ח' שסוגרת על חצר פנימית. בשלב שדובר לעשות אותו כחטיבת ביניים היה חלק ב' שהיה אמור להיבנות כאן ולכן נשאר בעצם הגוש הקטן הזה כאיזושהי קוביית שטח רק בקומה הראשונה של בית הספר. בית הספר הוא שתי קומות, הוא מאופיין-

ברוריה אליעז: אבל המטראז' שנשאר, הוא שווה בגודלו למטראז' המקורי שהיה אמור להיות?

עדי לוסטינגר: בחלק הזה. כן. הוא לא קוצץ מהחלק הזה-

ברוריה אליעז: הקובייה הקטנה שווה למשל את למעלה.

עדי לוסינגר: כן, כן. זהו.

ברוריה אליעז: אוקיי, תודה.

עדי לוסינגר: פשוט החלק השני לא נבנה. מבחינת החצר, יש לנו טיפול בשטח החוץ שייעשה בגינון, יש לנו כאן תהיה בנייה של שטח התכנסות בית ספרי שלם מיועד ל- 500 יושבים, שאמור להיות בפיתוח שטח עם טריבונוט שעשויות מבטון, עם מרווחים גדולים בניהם, שזה נותן אופי קצת כפרי, עם צורות רכות ולא טריבונוט תעשייתיות.

אלעד ארזי: חשוב לומר שזה לא היה חלק מהתכנון המקורי-

מירית בן אשר: אני יודעת בגלל זה אני שואלת-

אלעד ארזי: ואנחנו ממש בשבועות האחרונים חשבנו, אני אגדיר עוד פעם, אני לא רוצה זה, אבל היו שתי נקודות שהטרידו אותנו מאוד. שטח כינוס לכל בית הספר, שמנהלת תוכל לכנס את כל בית הספר, ושתיים זה נושא אולם הספורט, ועדי תתייחס לשני הדברים האלה, נתנו מענה. תיכף-

עדי לוסינגר: אני רק מראה איפה כי זה בחוץ. אז שלושת הירוקים זה מרפסות מקורות, זאת אומרת שקומה א' זה שטח בנוי ובקומת הקרקע זה בעצם שטח שמקבל אבנים משתלבות. כל ריבוע כזה זה בערך 130-150 מטר, זה משמעותי, והריבוע הזה, הקטן, מטופל על ידי המועצה כתוספת כדי לאפשר איזושהו אולם ספורט זמני לטובת הפעילות של הילדים. אני עוברת את הדברים, יש פה חדרים ייעודיים וכולי, מבחינת הדגשים. בעצם, כשבואנו להתחיל את בית הספר, אמרנו אנחנו לא רוצים לעשות כיתות שהן יהיו בדיוק אותו דבר, אנחנו רוצים שגם בתוך הכיתה יהיה מאפיינים של בחירה, איך אני לומד, עם מי אני לומד וכיוצא בזה, וההחלטה העקרונית נקבעה שאחוז מסוים, שני שליש-שליש, שני שליש יאפשר להם להיות יושבים בצורה של שולחן כיסא שהם לא חייבים להיות באותו גובה וכולי, ושליש מהתלמידים באופן רציף, יוכלו לשבת בפינות שהן רכות. נקבעו כיתות שיש ביניהן אלמנטים דומים כמו שאתם רואים, אבל הן קצת שונות ולכיתה ד' יהיה דגם אחד, כיתה ה' דגם שני וכיתה ו' דגם שלישי. הצבעים הללו זה רק כדי להמחיש את הנושא הבא שלי ככה בבריק, שדיברנו על ארבעה אשכולות נושאיים ובעצם כל ציר מקבל איזושהי צבעוניות שמובילה אותו, ויש אלמנטים במרחבים הגדולים שיחזרו על עצמם כדי לתת תחושה של המשכיות ועקביות, אבל הם יקבלו מינון אחר של צבע ויש אלמנטים שהם מיוחדים. אחד, חשוב לי לומר שהמרחבים הם ענקיים, מדובר ב- 200 מטר, כמעט 300 מטר, זאת אומרת, זה מרחב שיכולת לצאת לשם, שתיים וחצי כיתות ברווחה גדולה מאוד ולפעול פעילויות במקביל עם טכנולוגיה, בלי טכנולוגיה, באמת באיכות חיים מדהימה. אני רוצה דווקא לקחת את המרחב של הציונות כי הוא מגניב באופן מיוחד. המרחב הזה, שוב, מרחב של 250 מטר בערך, אנחנו נעשה לו הדגשה ברצפה והוא מקבל כמה פיצ'רים שמיוחדים רק לו. יהיה כאן שולחן גדול באורך שלושה מטר שאנחנו קוראים לו שולחן מגילת העצמאות. תהיה עליו הדפסה גדולה של מגילת העצמאות עם משטח שאפשר עליו לעבוד ולקשקש, למרקר, להגדיל אוצר מילים, לעשות עם זה איזושהי עבודה טכנית ורעיונית. עוד שולחן יהיה שולחן של מפת ארץ ישראל, אותו דבר, מפה מפורטת עם

נוצר על ידי SUMIT.

כל היישובים, עם משטח... מעליה, עם שרפרפים, כאילו יש פה עניינים, ועוד דבר מקסים בעיניי, איזשהו משטח מאוד מאוד גדול שאנחנו קבענו לו ציר זמנים דינמי, זה בעצם תשתית לתערוכה מתחלפת שעובדת בצורה ליניארית, כל אירוע, כל סיפור, כל תקופה שאני רוצה, אני יכולה בעזרת הילדים בעצם להכניס את האינפוט לתוך הדבר הזה. אני עוצרת כאן. בעצם בכל מרחב הרעיון היה לתת כמה אלמנטים שהם מאוד מדברים את הציר שלהם והיתר לתת מקומות של שולחן, כיסא, הדום, דברים של רווחה. הכל עובד בקנה מידה גדול כי הדברים גדולים כאילו.

מירית בן אשר: איפה המרחבים האלה, סליחה, את זה, איפה זה נמצא?

עדי לוסטינגר: מרחב הציונות נמצא בקומה א מעל, סליחה, מרחב ציונות נמצא מעל הכניסה של מרחב המצוינות.

מירית בן אשר: כן.

עדי לוסטינגר: מרחב טבע וסביבה הוא השני בקומת הקרקע, עם יציאה נוחה החוצה.

מירית בן אשר: כן.

עדי לוסטינגר: ואז בקומה השנייה, כפי שאמרתי, מעל המצוינות זה ציונות ומעל זה אומנות. מרחב המצוינות-

זהבה הראל: אבל, הציונות ואהבת הארץ ואהבת המקום והנגב יבואו לידי ביטוי גם בכניסה של בית הספר, כי זה היה לנו מאוד מאוד חשוב. מעבר למרחב מורשת.

עדי לוסטינגר: הכניסה לבית הספר זה הכניסה לבית הספר, זה בעצם נכנסים ללובי הגדול של מרכז המצוינות. שאמור להיות מתוכנן, יש קשרים ויש נבדלות ויש-

מירית בן אשר: אבל דיברנו בסיור על כניסה נוספת.

עדי לוסטינגר: זה לא קרה.

מירית בן אשר: למה?

זהבה הראל: כרגע, זו הכניסה הראשית של בית הספר. ייתכן, ונפתח גם את הכניסה הנוספת, אבל כרגע זה התכנון. הפתיחה הנוספת אנחנו נקבל עליה החלטות, לא כרגע.

ברוריה אליעז: שמה יהיה איתה, הנוספת?

זהבה הראל: כאילו הרעיון היה לא לעבור את כל בית ספר כדי להגיע לחלקים הפנימיים, אלא לנסות אולי לפתוח כניסה נוספת כאילו מאחורה. בסדר? יש שם כניסה.

מירית בן אשר: לא רק זה-

*** מדברים ביחד.**

זהבה הראל: היא לא מותרת ככניסה ראשית, בסדר?

ברוריה אליעז: אבל זה רעיון טוב, חבל שוויתרתם עליו.

זהבה הראל: לא וויתרנו.

אלעד ארזי: לא וויתרנו, יש שם כניסה-

ברוריה אליעז: אז למה זה לא ממומש? זה הגיוני מאוד.

עדי לוסטינגר: מכיוון שכרגע יש פה עניין של כניסה מהכביש והסעות ושומר, וכל הדבר הזה בפיתוח מוביל לכניסה המתוכננת, כפי שהוגדרה על ידי משרד האדריכלים שעשו את הדבר הזה, ואנחנו לקחנו את התכנון הזה והמשכנו אותו. בנוסף, יש אפשרות, אנחנו מדברים על כניסה שמתרחשת כאן, באזור, לא בדיוק-

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: אני מכירה את זה.

אלעד ארזי: אני רק אומר, בואו אני אומר, מירית, ברוריה, זה משהו, גם אפשר לתת לבית הספר לחיות רגע, מה שנקרא, ואז המנהלת-

ברוריה אליעז: תוך כדי-

אלעד ארזי: בדיוק אם היא תחליט שהכניסה הזאת פתאום תרגיש לה לא נכונה-

ברוריה אליעז: אז היא תבדוק את זה.

אלעד ארזי: אז היא תגיד חברים, אני משנה את זה, אין פה משהו מהותי בשינוי התכנון.

ברוריה אליעז: זאת אומרת, השבירה של, אתם נתתם את הדעת שיכולה להיות שם שבירה של המקום.

אלעד ארזי: כן, לא רק זה, יש שם דלת-

מירית בן אשר: כן יש שם-

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: היא לא תיפתח בינתיים.

אלעד ארזי: כן.

ענבר כהן: עדי, אני יכולה לשאול שנייה על הכניסה, משהו שהוא קצת אחר?

עדי לוסטינגר: כן.

ענבר כהן: בבית הספר היום, הוותיק, בסדר? הילדים כאילו נכנסים והם ישר מתפזרים למרחבי למידה שונים. בסדר? כאילו כל כיתה יודעת מה המבנה שלה. ברגע שההסעות מגיעות לבית הספר, אני אגיד רגע הפוך. צוואר הבקבוק הקשוח שבתחושה שלי קיים היום, זה דווקא שהסעות בבית הספר המקביל יורדות והם כולם מסתערים לעבר ההסעה ואז יש צוואר בקבוק שהוא מסוכן. מסוכן, בסדר?

עדי לוסטינגר: אז אני יכולה-

ענבר כהן: ואז אני שואלת את עצמי, גם במפתח היום של הכניסה היחידה, אם אין לחץ על הפתח הזה, כי כולם צריכים להיכנס בעצם לאותו מבנה באותה נקודת זמן, ואם אין ערך באמת מראש, אז להשמיש את שתי הכיתות-

*** מדברים ביחד.**

ענבר כהן: ולא את שתי הכניסות, כי בכניסה האחורית הלא זה רק שכבה אחת, בעצם צריכה להשתמש, נכון? את זוכרת-

עדי לוסטינגר: נכון, אבל גם העליונה.

ענבר כהן: נכון, יש לי שתי שכבות מהצד הזה. ואז אני מווסתת את המסה שיורדת מהמדרגות האלה-

עדי לוסטינגר: אבל המדרגות האלה מווסתת את זה אפילו עוד יותר, אני אגיד לך גם למה. בעצם לקומה א' יש כניסה ישירה מבחוץ של גרמי מדרגות שעולים לאגף האומנות ולאגף הציונות בעצם, אז עקרונית ושוחחנו על זה גם עם זיוית ודובר שזה עניין של הרגלים, זאת אומרת על רצף השנה, בהתחלה יתחילו מכניסה ראשונית, יתאקלמו, הילדים יבינו מה קורה. גם עניין של צוות, לשים שם בן אדם שרואה שהכל בסדר. ואז אני מניחה-

ענבר כהן: אני פשוט שואלת מבחינה בטיחותית, הברדקיסטים האלה תוך שנייה יפלו לנו לתוך-

עדי לוסטינגר: אז לדעתי זה על שולחנה של זיוית וזה אפשרי. בסדר? אני רוצה, להדגיש או לא להדגיש? אנחנו מנסים להכניס נושא של חצר פנימית, של חצר של פנאי ובילוי משותף בתוך המובלעת שנמצאת בתוך בית הספר. כרגע אנחנו עוד מגייסים לזה את התקציב או מנסים. גינה לימודית שאמורה לפעול ומרכז התכנסות שכבתי שרובו אמור להיות מקורה. זה כל הדברים שקשורים למרכזי חוץ- פנים.

ענבר כהן: שזה גם אמור להתבצע עד ספטמבר?

עדי לוסטינגר: עוד לא אנחנו מדברים על זה שזה יכול לקרות בעתיד.

זהבה הראל: וגם, וגם עוד דבר מאוד מאוד חשוב, בסוף צוות וילדים לא יכולים לבוא למוצר מוגמר. הם צריכים לעשות תהליך שבו הם ירגישו שהבית ספר הוא שלהם, ולכן, חלק מהדברים יישארו פתוחים כדי שאפשר יהיה לעשות תהליך חינוכי, לימודי, שיוצר בסוף השתייכות. אז יהיו דברים שאנחנו לא סוגרים אותם, בסדר? הקירות, מה יהיה על הקירות, חלק יהיה וחלק לא יהיה. אנחנו מאוד מאוד מאמינים בעיצוב תוך כדי תנועה על ידי הצוות החינוכי ועל ידי התלמידים. ובכל בית ספר, בטח כשזה ילדים.

מירית בן אשר: מהמם.

זהבה הראל: בסדר? אז תודה.

עדי לוסטינגר: תודה לכם.

ענבר כהן: רגע, זהו, עדי סיימת?

עדי לוסטינגר: אני כן.

ענבר כהן: אז רגע, אז יש לי עוד שאלה למלווים האלה, בסדר? קודם כל, בית הספר מהמם וגם העיצוב שלו נראה מהמם וזה נותן תחושה מדהימה של התחדשות והליכה קדימה ביג טיים, באמת, באמת, כל הקרדיטים לכל מי שעבד על זה ימים כלילות ומגיע לכם ממש. הבית ספר בגודל שלו, בממדים שלו, באמת מותאם לילדי חטיבה, בסדר? הוא ענק, הוא גבוה, הילדים הם ג'וקים. הם מאוד מאוד קטנים ביחס לממדים המטורפים האלה. עכשיו, אני לא יודעת להגיד בדיוק איך צריך לעשות את זה עיצובית או כמה התייחסת לדבר הזה, אבל כן מעניין אותי לשמוע, כי תמיד החשש שלי, לפחות סביב ההיכרות שלי עם הילדים שלי, זה שיש משהו ביכולת להיכנס לממדים שתואמים את הגודל שלך, שנותן לך תחושות בית וכירבול והתמקמות בתוך המרחב ובסוף זה הגבולות והיכולת שלך לשהות במרחב שלא מרגיש ענק למידותיך. והיינו צריכים לעשות את האדפטציה הזאת כשבתי הספר הוספו, ואני רוצה לשאול, אחד, כמה התייחסנו לזה, ושתיים, באיזה אופן זה יקבל את הביטוי בתוך ה-Facilities במבנים כדי שזה יקבל.

ברוריה אליעז: לא היית צריכה לשאול...

עדי לוסינגר: אז ככה, קודם כל, הכל נראה גדול-

ברוריה אליעז: פשוט מאוד.

עדי לוסינגר: אבל חשוב לי לומר שהכל נראה גדול כשאין-

אלעד ארזי: אמרנו שדי.

ברוריה אליעז: אבל לא מפסיקים עם הדי. אז מה מדברים על זה? ברור למה. עוד לדרך על היבלות. שקט שיהיה פה עם הטמטום הזה. עם ההגדלה וההגדלה. עכשיו הגדלה, לקחתם את הגדול של החטיבה, אז מה עכשיו הטענות? הכלה יפה מדי.

עדי לוסינגר: אז אני אתייחס לנקודתי. ככה, מבחינת הכיתות, אנחנו הבנו שהכיתות הן טיפה יותר מרווחות ולכן כשאנחנו, ולכן יש לנו את האפשרות לשים בתוך הכיתות, בכל כיתה יהיה קיר שירות שמאפשר את הציוד האישי של הילדים ברווחה, בלי שזה פוגע בשטח המחיה שלהם, ולכן בחרנו גם בכל כיתה את אזור הישיבה שהוא יותר אלטרנטיבי, לעשות אותו לרוב קצת יותר נמוך וגם רך, זו הפינה הרכה בכיתה. בתוך הכיתה כשיושבים יש את החלונות שמראים את כל המרחבים למעשה, אז אנחנו רוצים, וזויות ביקשה בשלב הזה באופן מובהק לא לשים ולא לנסח אותם עם וילונות כדי שכן יהיה קשר עין וכן ילד יוכל לקבל את הביטחון מי שנמצא בתוך הכיתה בכל זאת יכול לפעול בחוץ. במרחבים בעצם עשינו, שני דברים אני אגיד. שמתו אלמנטים שהם מספיק גדולים מבחינת הנפח וגם מבחינת אפילו השיום. זאת אומרת, בואו ניפגש בקוביות הרכות, בואו ניפגש בבמה, בואו ניפגש בספסלים. כאילו משהו שיהיה לו מובהק ולהגיד איפה אנחנו יושבים ולכן גם העניין הצבעוני שיהיה קל להתמצא. אתה רואה בצבעוניות, כאילו, מרחב מקבל כיסאות בצבע איקס, אז גם הדבר הזה, ומאוד מאוד דגש על הסיפור החברתי, וגם עניין שהאלמנטים ששמים מזמנים למידה. ברגע שאלה פעם ראשונה ילמד ויעשה שם משהו שהוא עשה, אני מאמינה שיהיה לו יותר קל לחזור לשם עוד הפעם.

זהבה הראל: אפילו עשינו בלובי של מרכז המצוינות פינת קפה, שהם ירגישו בבית. אני חושבת שכל האלמנטים האלה, גם הצבע, גם הכורסאות בגבהים שונים, גם, נראה לי שזה-

מירית בן אשר: אבל זה היה בעצם למרחב המצוינות משרת אותם במהלך היום, הם לומדים, הם באים והולכים, אבל הם לא יושבים שם.

זהבה הראל: נכון. אנחנו השנה החלטנו שכל ילדי להבים, לאו דווקא הילדים, כדי לאפשר להם חשיפה למרכז המצוינות, כולם יעברו דרך מרכז המצוינות. כלומר, כולם יקבלו ימי חשיפה-

מירית בן אשר: כן, אני מדברת על שעות בית הספר.

זהבה הראל: אני מדברת על שעות בית הספר. כי אתה לא יכול-

זיוית זרוק: הוא לא סגור להם.

מירית בן אשר: מעולה, מעולה. החשיפה הזו מעולה.

זהבה הראל: כי אתה לא יכול לבחור בתחום אם אתה לא נחשף אליו, ולכן החשיפה הזו, יש לה ערך מאוד מאוד גדול, כי אנחנו תמיד אומרים, כשאתה מזהה את נקודת החוזק שלך, משם אתה הולך...

אלעד ארזי: טוב, עכשיו אני רוצה שמנהלות בית ספר.

*** מדברים ביחד.**

עפר לוי: אז אני מבין שאולם הספורט שמתוכנן הוא זמני?

אלעד ארזי: כן. התשובה היא כן.

מירית בן אשר: לא אולם, מגרש.

עפר לוי: אולם. לא, יש גם אולם.

ברוריה אליעז: בפניה הימנית.

עפר לוי: הצענו במרחב-

מירית בן אשר: כן, אבל היה איזשהו מגרש במצגת.

עפר לוי: אז יש תכנון לאולם גדול יותר?

ברוריה אליעז: זה שלב אחרון.

אלעד ארזי: כן, רגע, רגע. תנו לי רגע, עופר, אני אסביר. אחד, יש לנו מגרש חיצוני. כמו שיש בבית ספר, עם הצללה, כדורגל, כדורסל, זה קיים, זה חיצוני. פנימי, גם יש משהו אולם של כמה, 100, 150 מטר לילדים לרוץ בימי גשם, בימים חמים נורא, גם שם הילדים יהיה להם אולם עם מזרונים, סביב, מה שנקרא ראוי, גם זה אנחנו משקיעים.

עפר לוי: אנחנו לא עושים את זה רק לכדורסל נניח.

אלעד ארזי: לא, ואנחנו עכשיו בימים אלו עובדים על תכנון, עוד פעם, צריך רק לומר, אולם ספורט, היום בינוני, שלשם אנחנו מכוונים, נע בין 10 ל- 12 מיליון שקלים. אלה המספרים היום.

מירית בן אשר: כל ישיבה זה עולה ב- 2 מיליון.

אלעד ארזי: לא, תלוי איזה גודל אתה עושה.

מירית בן אשר: היינו על 8.

אלעד ארזי: הקטן עולה 8 מיליון, אנחנו רוצים בינוני, זה בין 10 ל- 12 מיליון שקלים בהערכה ראשונית. אנחנו כרגע יוצאים למכרז של מתכנן על, אנחנו נתקדם עם זה, זה בתוכנית שלנו.

עפר לוי: ואיפה הוא יהיה ממוקם?

אלעד ארזי: יש מקום חיצוני לבית הספר.

עפר לוי: אוקיי, קרוב לבית ספר.

אלעד ארזי: יחסית קרוב, כן.

ענבר כהן: עדי, והשאלה השנייה הייתה על החומרים, בסדר? מיטל מכירה את הילדים שלנו, הם חבלנים לא קטנים. אז גם בבחירה של הפופים, ושל המרחבים הרכים, כמה לקחנו בחשבון חומרים שא', איכשהו נוכל לשמר אותם באיזשהו אופן, וב', במידה ונידרש, איך נערך לריענון שלהם או משהו כזה, אם זה נלקח בחשבון.

ברוריה אליעז: אני חושבת שאני רוצה להעיר משהו עקרוני לגבי זה, שאנחנו צריכים להחליף סוויץ' בחשיבה של הילדים שלנו. הילדים שלנו יכולים להיות מאוד בסדר.

אלעד ארזי: לא, הם בסדר.

ברוריה אליעז: הם לא כאלה שהמפלצת הולכת והורסת את מה שהיא יושבת עליה. ולכן, ולכן, אני חושבת שצריך לעשות סוויץ' ואני מקווה מאוד שהמנהלת החדשה מקבלת את הרוח של הדברים שאני אומרת, שאנחנו מתחילים ברגל ימין עם כיבוד, כל מה ששלנו, זה הבית שלנו ובבית שלנו אני לא הולכת והורסת את הפוף בסלון ולא הורסת את המחשב שלי בחדר, ולא פוגעת באריחים של השירותים ולא באסלה.

זהבה הראל: לשם אנחנו מכוונים.

ברוריה אליעז: אז לכן, אני אפילו לא רוצה להעלות על הדעת שאנחנו מדברים על תקצוב או חשיבה או משהו עקום מן הסוג של חשיבה כזאת. זאת החשיבה העקרונית שאני מכוונת אליה.

אלעד ארזי: מיטל וזיוית, תודה רבה. מיטל וזיוית. מיטל שלך.

זיוית זרוק: אולי אני אתחיל במצגת.

אלעד ארזי: תתחילי עם המצגת.

זיוית זרק: אז אולי הנה אני גם אענה לך, כי אני התייחסתי בדיוק לזה. אז אני אציג את עצמי, אז למי שלא מכיר אותי, אז אני זיוית ואני המנהלת החדשה, אני 28 שנה בהוראה, ואני רוצה קצת להציג את האני מאמין שלי, שבעצם הבית ספר כמו שנבנה, הוא מתכתב מאוד עם האני מאמין שלי, למרות שזה היה בתכנון לפני שאני הגעתי, ואני ועדי עוד עשינו את הדקויות שלנו. אז אני מאמינה קודם כל שחינוך מתחיל באהבת אדם וכל ילד שמגיע, זה הבית שלו, זה המקום שלו ואנחנו צריכים לראות אותו כאדם שלם ולפגוש אותו בגובה העיניים וזה מה שהסביבה גם תזמן, והמרחב הפיזי הגדול שבאמת זאת הזדמנות עבורנו לתת לו מגוון של אפשרויות במרחב הפיזי כדי לספק את יצר הסקרנות שלו, לתת מענה לצרכים הייחודיים שלו, לכוחות שלו ולחלומות שלו. העולם שלנו מתקדם מאוד ומשתנה וגם המרחב צריך להשתנות והבית ספר כפי שהוא היום הוא לא רלוונטי לכל הילדים. אנחנו צריכים לשים את הלומד במרכז ושהידע יהיה נגיש לו, שהילד יהיה חוקר, יוצר, פעיל בתוך כל המרחב ובעצם כל מה שעדי עיצבה וחשבנו ביחד, משרת את המטרות האלה, שהמרחבים פתוחים, שהם משתנים, שהם זורמים, שילד יכול להיות בחוץ, הוא יכול להיות בפנים, הוא יכול לעבור בין החדרים. שהסביבה מזמנת למידה מותאמת אישית בחברותא, אם ילד דווקא רוצה הפינה השקטה שלו עם עצמו, אז יש גם את המקומות האלו, ובעצם, בית ספר הוא קודם כל בית, והדבר הענק הזה, אנחנו עושים הכול כדי שהוא ישר תחושת בית, שהוא מרגיש מוגן, שהוא רצוי, שהוא אהוב. ובעצם כשילד ירגיש ככה הוא יהיה פנוי ללמידה. בעיצוב זה יבוא לידי ביטוי בכל פינות הישיבה הביתיות והמזמינות ובצבעים הרכים, שיהיו חומרים טבעיים של הרבה עץ וטקסטיל, שתהיה צבעוניות נעימה שמרגיעה, זה יתרום לביטחון ולשייכות שלו למקום הזה שהוא בית ואני רוצה להאמין שילדים לא יהיו כוונות זדון לפגוע ולהשחית את הבית שלהם. כמו שאמרתי בהתחלה, כל ילד הוא עולם ומלואו, צריך לתת לכל ילד מענה לצרכים שלו, לקצב שלו, למרחב שלו. המרחב צריך להיות מותאם לילד ולא הילד מתאים את עצמו למרחב. זה יבוא לידי ביטוי עם כל סגנונות הישיבה, מי שירצה ללמוד בעמידה ומי שירצה לשכב על הרצפה ומי שירצה בגובה שלו שמתאים, יהיו מקומות מגוונים של במידה זוגית, קבוצתית, אישית, כדי לאפשר לילד אוטונומיה, כל ילד יודע איפה נכון לו ללמוד ועם מי נכון לו ללמוד. אני מאוד מאוד מאמינה בלמידה גמישה. אני לימדתי בכיתות כאלה, אני הפכתי את הכיתה שלי לבית, כיתות שאני חונכתי בהן, ואני רוצה שזה, לאט לאט עם כל הצוות אנחנו, נבנה את זה גם בחלל כי הוא מזמן לנו וזאת הזדמנות עבורנו. אז שתהיה למידה גמישה מגוונת ורלוונטית, שלא כולם כל היום יהיו מאחורי כיסא ושולחן בכיתה הסגורה, גם החלון השקוף מזמן את היציאה הזאת החוצה. הריהוט הוא נייד, הוא יכול להיות קבוצתי, הוא יכול להיות במעגל, אני יכולה לקחת אותו גם באופן אישי. זה מאפשר מעבר מהיר בהתאם לתכנים של השיעורים, בריהוט. גם בחוץ יש המון מקומות למידה שאנחנו לא צריכים להוציא ריהוט מהכיתה לטובת למידה בחוץ, יש פינות ישיבה והדומים ויחידות אחסון קטנות, שזה מאפשר גם שיתופיות, אנחנו מבינים גם היום אנחנו צריכים לעבוד על קשרים בין הילדים, שהם יעבדו ביחד וישתפו פעולה. כמובן, אנחנו מכינים את הילדים שלנו לעולם המחר... חדשנות והחקר והיצירתיות, ואת ההתנסות ללמוד וזה יבוא לידי ביטוי בקירות אינטראקטיביים שיהיו, שאפשר גם לכתוב עליהם, גם להציג עליהם. קודם כל מרחבי מייקינג במרכז המצוינות, שמזמנים יזמות, יצירה. שולחנות חקר גדולים לעבודה עם חומרים שיהיו, זה מספק את

הסקרנות הטבעית והופך אותם לפעילים יותר ויוזמים וחוקרים. זה יהיה במרכז מצוינות, אבל גם בכל שאר המרחבים. בעצם, הבית ספר כולו הוא מרחב חי ונושם של למידה. זה יכול להיות בפניה האישית שלי, במקום השקט שאני בוחר, זה יכול להיות חלק משותף עם החברים שלי, וכל מסדרון הלמידה, הוא בעצם לנצל את כל המרחב ללמידה, וכמובן כמובן הטבע והסביבה, שאומנם אנחנו נמצאים במבנה מאוד גדול וזה יהיה בפיתוח, לצאת החוצה לגינות לימודיות, לטבע, ובכלל לצאת משטח בית ספר לטבע ממש, ליערות מסביב. זה האני מאמין שלי ובאמת אני רוצה ביחד עם השותפים שלי פה, שהסביבה הפנימית היא לא רק תהיה תפאורה, אלא היא תהיה באמת חלק מהלמידה שלנו.

לורן אבישר אביטן: אני חייבת להגיד משהו. אני המומה. המומה ומתרגשת בטירוף ממה שקורה פה. כל מה שתמיד חלמתי על חינוך, ואני לא אשת חינוך, אבל מה שתמיד חלמתי וחשבתי שלא אפשרי אגב, פשוט מתגשם פה מול העיניים, שתיכן, אני שאפו ענק, ממש מרגש.

זהבה הראל: בהצלחה.

זיוית זרוק: תודה רבה.

מיטל אבטליון: טוב, אז אני מנהלת הבית ספר הוותיק, הוותיק והיפה יש לומר. גאוות יחידה שלנו.

ברוריה אליעז: ככה את צריכה לחשוב.

מיטל אבטליון: אני לא חושבת, אני מרגישה אותו, ואני ממש שמחה שיש פה איזושהי השקעה שלא נעשתה, אני חושבת שבית ספר קיים ב-1984, אם אני לא טועה, נכון? פחות או יותר, ובאמת היו פה שיפוצים כאלה קטנים כל הזמן והיו דברים כאלה קטנים, ובאמת השנה יש השקעה מאוד מאוד משמעותית, ויש שיפוץ מסיבי ויראו את זה כבר מהכניסה של בית הספר, גם האבנים המשתלבות שהן כבר לא ממש משתלבות אחת עם השנייה, מתחלפות, אז כבר בכניסה יש איזושהי תחושה של חדש, של נקי, והייתה פה מטרה מאוד מאוד גדולה לא ליצור השוואה בין ישן לחדש, או אצלם יותר טוב, אצלם יותר יפה, אז באמת ההשקעה פה היא לא מובנת מאליה בכלל, וזה ראוי להערכה. ובאמת מתוך תפיסה שהמרחב מייצר לנו קודם כל פניות ללמידה, איזושהי שקט ללמידה. האקלים החינוכי, אנחנו מקווים ועובדים בשביל שהוא יהפוך להיות יותר מיטבי. גם היום המרחבים שאומנם הם באמת לא כל מרחבי בית הספר שופצו, אבל גם היום אנחנו מאוד משתדלים לשמור על הניקיון, על היופי, על רגוע, על צבעים בהירים, לא להעמיס על החלל הבית ספרי. אז ברגע שגם הקירות והדברים יראו חדש, אנחנו נמשיך ונקדם את האקלים החינוכי המיטבי. אני עוד אומר שגם אני ביקשתי החלפה של כל הציוד מכיתות א'-ג' וקיבלתי. אז גם הציוד הלימודי, זאת אומרת גם כיסאות, גם שולחנות, גם השידות, הארוניות האישיות לכל ילד, הכל, הכל, צריך באמת להתחלף. אז גם המראה ילד ייכנס לכיתה, מורה תיכנס לכיתה, אני מאוד מאמינה שמורה שנעים לה, גם לה יהיה טוב במהלך היום, אז תהיה איזושהי נשימה כזאת של גם לנו יש חדש וזה לא רק בבית הספר החדש, ואנחנו גם צריך לזכור שאנחנו לא מתחילים באפס. בית הספר שלנו כבר קיים, יש בו את התשתיות, השנה הקמנו מרחב מדעים בשיתוף המועצה, מרחב מנהיגות פעיל, חי ונושם, חדר מנהיגות, יש לנו את המרחב חי בבית

נוצר על ידי SUMIT.

הספר, שהוא כבר פועל 5 שנים, שהילדים מאוד אוהבים להגיע אליו, אנחנו נמשיך ונפתח אותו סביב מעגל הסביבה וטבע, אז זה כבר קיים לנו. אז על הקיים שלנו, אנחנו בעצם רוצים לאפשר ולהעמיק ולהוסיף, ואנחנו נוסיף מרחב של גדר אומנויות וספורט, ואנחנו נוסיף כיתה מבין הכיתות שמתפנות, אחת מהכיתות תהפוך להיות כיתה שכל הנושא שלה יהיה סביב המסורת, החגים, מנהגים.

ענבר כהן: וזאת עושה כבר מעכשיו? מה- 1 לספטמבר?

מיטל אבטליון: לא ל- 1 לספטמבר, אבל שני אלה הם התכנון הראשוני שלנו.

מירית בן אשר: מה לגבי הרחבה של כיתות או איחוד כיתות? יש חשיבה כזאת?

מיטל אבטליון: מה לעשות?

מירית בן אשר: להגדיל מרחבי כיתות, על ידי חיבור.

מיטל אבטליון: יש, כן, אבל יש חשיבה להרחיב כיתות לטובת חדרים כאלה, לא כיתה אחת שתלמד בכיתה גדולה, אלא להרחיב לטובת יצירת מרחבי למידה נוספים.

מירית בן אשר: היא בראש שאני משווה את זה, אי אפשר לא להשוות-

מיטל אבטליון: אי אפשר לא להשוות. את צודקת, את צודקת. אי אפשר לשבור את כל הכיתות. אנחנו לא, אנחנו לא יכולים לשבור את כל הכיתות.

*** מדברים ביחד.**

זהבה הראל: וגם צריך, מדובר בילדים קטנים יותר, האינטימיות היא יותר חשובה.

מירית בן אשר: שני דברים אני רוצה לומר על זה. אחד, נכון, לגבי הגודל. ב', אני חושבת שאת אותה תשובה שניתנה גם לבית הספר החדש, של לראות איך זה מתקדם ואיך זה מרגיש, לא מבטיח החלטה כזו או אחרת בהמשך.

זהבה הראל: ... מרחבים פנויים.

מירית בן אשר: מה זה?

ברוריה אליעז: תראו, נוצר מצב, נוצר מצב, שמצד אחד, מי לא מתפלל אליו? שמונה חללים פנויים התפנו. שזה לכשעצמו, בואו לא נחזור אחורה, האבסורד שנוצר ולמה הוא נוצר. אבסורד שאין כמותו. אבל, האבסורד כבר קיים, אז בואו נפיק תועלת מטמטום.

זהבה הראל: לא, לא-

ברוריה אליעז: גם מטמטום אפשר להפיק תועלת. זאת דעתי, אני אומרת את דעתי, לא את דעתך, וגם פה בואו לא נעשה טמטום חדש. אני חושבת שכן, זה מצב חדש, חכו קצת, תנו את הדעת עליו, תחשבו על זה שהפכתם להיות בית ספר לגיל צעיר, אין לכם כבר צרכים שהחלק השני, שמכל הבחינות הוא שונה, מכל הבחינות. מה שפעם התחלנו בגיל 12, היום הם כבר ב-8, 9. אז מכל הבחינות זה שונה. אז א', כן לקחת את הזמן. וב', גם פה אני רוצה, לומר את הדבר של הקניית ערכים שקודם דיברנו על זה שבית הספר הוא בית. בבית ספר שהוא בית, אפשר להתחדש, וצריך להתחדש, וזה כיף להתחדש. אמרתי את שלושת, אני חושבת, הדברים האופטימיים. אבל, יש פה גם אבל. אני חושבת שצריך ללמד את הערך, שלא כל הנוצץ זהב, ולא צריך שכל בית הספר שלנו פתאום יהפוך כי יש חדש, גם אתם תגיעו לחדש.

מירית בן אשר: לא הכל, לא הכל.

ברוריה אליעז: לא, אני רוצה לגמור את המחשבה הזאת, להגיד עוד משהו. הם יטעמו את החדש. רבע, שליש מהם כבר יטעמו את זה בשנה הבאה וכך הלאה. וגם כשהשליש האחרון יגיע, זה עוד יהיה חדש, זה עוד יהיה חדש ואולי עוד יותר יפה, ועוד יותר מטופח, כי אתם משלכם תוסיפו את החשיבה שלכם, אני מקווה, המייפה, אני מאוד מקווה שתהיה לכם חדשנות שם, שהיא תהיה ערך מוסף מאוד לכל החללים, ויראו את זה גם בחצר עם הכניסה. אז-

זהבה הראל: היא לא סיימה פשוט להציג.

ברוריה אליעז: מה?

זהבה הראל: מיטל לא סיימה להציג את מה שהיא רוצה.

ברוריה אליעז: אני לא יודעת, אני לא הרגשתי שאני מפסיקה אף אחד, אני הרגשתי שאני עונה למנהלת על הנקודה הזאת של התחדשות של הכול, וגם כאן הייתי מחכה. אם דברים כבר לא קנייתם ולא חידשתם ועוד לא עשיתם, חכו קצת. קחו את הנשימה ותראו. אפרופו למה אני אומרת את זה, כי כשחשבת, אנחנו יושבים כל ישיבה לפני אנחנו, זאת אומרת הסיעה, לפני הישיבה של המועצה, במשך שעות, הישיבות האלה אורכות יותר מהישיבה שכאן, כי לצערי לא הכל מובן בדברים שנשלחים אלינו. אז אנחנו עוד מנסים עם עצמנו להבין דברים או לשאול, וכשראינו את התב"ר שמבקשים לשנות, ראינו 70 אחוז יותר תוספת לשיפוצים. אני בעד לקחת כספים שיש, אני לא בעד לשמור אותם ולחסוך אותם, לכשנראה, נראה איך נטפל. אני בעד, יש לי, נהנה מזה. וכמובן עם המחשבה לטווח ארוך, מה עוד צריך. אבל, 70 אחוז בכל זאת, אחרי שהצטמצמתי בשני, זה בשביל אחר כך, אני מדברת כבר בשבילך, אני לא אגיד את זה שוב. כשאני מצטמצמת בשני שליש בית ספר, סליחה, 50 אחוז מבית הספר, 12 כיתות עוברות, 12 נשארות. כשאני מצטמצמת במחצית בית ספר ואני מצד שני רואה תב"ר שאני מוסיפה לו 70 אחוז הוא כבר נכלל, רצינו כבר לשנות. אז זה בעיניי לא פרופורציונאלי בשום מידה. ואנא, קחו בחשבון, שאני אומרת את זה לא רק אד הוק, הנקודה הזאת, אני

אומרת את זה חבר'ה כעיקרון וגם כמסר ערכי, שאמרתי קודם, גם ילדים צריכים להתרגל שלא הו- הו, ואפשר לחיות ולצבוע פעם שנייה, ואפשר, תשמרו וקחו את זה על עצמכם גם. ולא צריך הכל-

זהבה הראל: אני חושבת אבל שיש כאן משהו-

ברוריה אליעז: לא, פשוט אמרתי גם עיקרון וגם נתון.

זהבה הראל: אבל אני רוצה להתייחס לדברים שלך.

ברוריה אליעז: בבקשה.

זהבה הראל: במשפט אחד. בבית ספר, הוותיק שלנו, לפני שהולכים לחדשנות, מכינים, מתעסקים בתשתיות כדי שזה יאפשר את החדשנות, זה לא הכל חדשנות שם. בית ספר לא עבר, אמרה את זה המנהלת, בית ספר לא עבר שיפוץ מסיבי זה הרבה מאוד שנים. אז ההשקעה הגדולה-

ברוריה אליעז: אני אגיד לך עוד פעם את הבדיחה.

זהבה הראל: אבל את מפסיקה אותי.

ברוריה אליעז: כמה אריחים עוד יפלו מהקירות שתשפצו כל שנה?

זהבה הראל: אבל את מפסיקה אותי.

ברוריה אליעז: לא, אבל חצי בדיחה מותר להגיד.

זהבה הראל: ולכן, חשוב לראות שכשאת אומרת, לא יודעת, 70 אחוז שאמרת, בכספים-

ברוריה אליעז: לא, זה נתון.

זהבה הראל: שנייה, בכספים אני אומרת, פה בבית ספר, קודם כל צריך לדאוג לשיפוץ מסיבי של המון המון חלקים בתוך בית ספר, ורק אחר כך אנחנו עולים קומה לדברים הבאים.

ברוריה אליעז: אני קיוויתי, שכאשר נקבע תב"ר שנקבע קודם והצבענו עליו ותב"ר שהוצבע עליו, הוא זה שעושה את השיפוץ המסיבי. עכשיו, עושים עוד 70 אחוז.

אלעד ארזי: לא, לא, ממש לא נכון. מה שהיה, לא נכון.

ברוריה אליעז: על מה הצבענו?

אלעד ארזי: לא הצבענו, היה תקציב. בתקציב-

*** מדברים ביחד.**

אלעד ארזי: זה לא היה כסף, שנייה רגע, ה- 1.2 מיליון, התב"ר שנפתח זה היה 1.2 מיליון שאנחנו זכינו בקול קורא.

ברוריה אליעז: לא על זה אני מדברת.

אלעד ארזי: אלה שני הדברים שיש, יש או-

ברוריה אליעז: אני קוראת-

אלעד ארזי: ברוריה, תני לי לסיים בבקשה.

ברוריה אליעז: אבל אתה לא אומר לי-

אלעד ארזי: שנייה, יש שני דברים.

ברוריה אליעז: תסתכל בדף.

אלעד ארזי: רגע, שנייה, שנייה. אז שנייה, יש עוד פעם, יש 1.2 מיליון ועוד 300 אלף שזה בעצם קול קורא שזכינו בו, ויש מה ששמנו בתקציב, 470 אלף שקל, מי שאישרנו בתקציב.

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: את התב"ר אני מוסיפה לו 70 אחוז. בואו נישאר בגדר הכתוב. הכתוב אומר-

אלעד ארזי: אבל היא מסבירה לך, תקשיבי רגע, ברוריה. אבל למה את לא מקשיבה?

ברוריה אליעז: אני יודעת שהיה 1.2 מיליון, לא על זה אני מדברת. אתם מדברים, אתם תמיד לוקחים אותי למקום אחר. אני מדברת על נתונים-

אלעד ארזי: אבל את לא נותנת לה להסביר לך. תני לה להסביר לה רגע.

ברוריה אליעז: עוד פעם לסובב את זה.

אלעד ארזי: כן, תני לה רגע.

ברוריה אליעז: טוב, תסובבו, תסובבו.

אלעד ארזי: תודה.

זהבה הראל: קודם נסיים את מיטל שתסיים להציג.

אלעד ארזי: אנחנו צריכים ב- 17:00 לא, יש פה הרבה אנשים שב- 17:00 צריכים ללכת. אני צריך ללכת ב- 17:00.

ברוריה אליעז: אם אני טועה, אם אני טועה שעל זה אני רוצה תשובה, בלי להיות מתמטיקאית, אבל להיות א'- ב' של חשבון, האם 309.630 זה לא 70 אחוז מ- 470.

זהבה הראל: ברוריה, את מוכנה להקשיב?

ברוריה אליעז: די, חשבון פשוט. אז אל תסובבו אותי עוד פעם.

אלעד ארזי: את לא מבינה ש- 470 זה מה שבוצע בעבר. את לא מקשיבה, ברוריה?

ברוריה אליעז: בטח שאני מבינה.

אלעד ארזי: אני אומר לך שזה בוצע בעבר, זה לא עכשיו.

ימית לוי: זה נתון מצטבר.

אלעד ארזי: זה נתון ישן, מצטבר.

ברוריה אליעז: מה?

אלעד ארזי: כן.

ברוריה אליעז: אז למה אתה מראה לי אותו?

אלעד ארזי: כי זה תב"ר פתוח מהעבר.

ברוריה אליעז: מה אכפת לי ממנו?

אלעד ארזי: אז עכשיו הבנת?

ברוריה אליעז: לא הבנתי.

אלעד ארזי: היא מסבירה לך ש- 470 אלף שקל, אני עוד פעם אומר.

ברוריה אליעז: מה את צוחקת את? את תיזהרי את. חוצפה.

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: אני מגזימה, היא תרצח אותי. זה היה האיום, את לא היית פה.

לורן אבישר אביטן: אנחנו לא חוזרים לזה, ברוריה.

ברוריה אליעז: אז אל תגידו לי, את תהיי-

לורן אבישר אביטן: בסדר.

ברוריה אליעז: היא הייתה, היא פושעת בדבריה וגם במחשבתה.

לורן אבישר אביטן: ברור, זה לא יפה. לא יפה.

ברוריה אליעז: היא תתנפל עליי ותגיד אני חוסמת אותה. מה אתם חושבים? מה אתם חושבים? בני אדם אחרים לא קיימים? רק מי שהולכת ומלקקת ונותנת...

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: די כבר. די. די להיות צבועים. די להיות צבועים. תהיו אמיתיים. מה אתם רוצים? אם 470 כבר נעשה, אם 470 נעשה, מה אתם מביאים לי אותו כנתון? מה אני צריכה את זה?

אלעד ארזי: אבל זה תב"ר קיים מהעבר.

ברוריה אליעז: עוד פעם לסבן. הכל סיבון.

אלעד ארזי: כן, זה תב"ר קיים. זה הנוהל.

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: לא נשאר שם. מה נשאר שם?

* מדברים ביחד.

ברוריה אליעז: למה אתם מעירים לי על זה? כי זה קורה תמיד. אז מה אם יש מנהלות? מותר לעשות צחוק, מחברת מועצה שבנשמתה נותנת את הכל? זה דבר שאני באמת אובייקטיבית, אין לי ילדים במערכת, אז אני יכולה לחשוב חינוכית ואובייקטיבית, וכשאני אומרת אמת, אז מה האמת הזאת? רוצים לרצוח אותה בגללי? אז איפה אתם חיים? באיזה ארץ את חיה? שהולכים ואומרים אני ארצח אותך, כי אני אמרתי אמת. באיזו מדינה את חיה? אז אל תעירי אותי בבקשה.

אלעד ארזי: אני יכול בבקשה להמשיך? עופר, אני רוצה רגע להמשיך כי זה באמת לא, בוא נמשיך. אני רוצה להמשיך, לא, לא. יש לי מסיבת סיום לבן שלי, בבקשה תנו לי לסיים את הישיבה. ימית, תסבירי בבקשה. אני מעלה להצבעה ובוזה אני מסיים את הישיבה. די. אי אפשר ככה, זה לא מכבד אותנו. ימית, תסבירי בבקשה.

ימית לוי: הנהלים לגבי התב"ר, כאשר התב"ר כבר נפתח בעבר ואנחנו רוצים להגביל אותו, אנחנו רוצים להבין את המצב של התב"ר, מה התקציב כיום בתב"ר, כמה אנחנו ממליצים, כמה יש בהם-

ברוריה אליעז: אני רוצה-

*** מדברים ביחד.**

ברוריה אליעז: אל תעצרי אותי. אל תתחילו לסבן אותי כמו אז עם השואה. אל תתחילו לספר לי מאחור. אני רוצה תשובה. לא, את לא עונה לי. אני מבקשת תשובה לשאלתי, ושאלתי היא, כמה הוקצב לתב"ר לשיפוץ החופש הזה, כמה הוקצב? על זה תענו לי. אל תענו לי סיפורים. אתם כל הזמן מסובבים. על זה אני רוצה תשובה. כמה הוקצב? מאוד ברור, לשפץ בעבר את הקיץ הזה. רק על זה אני רוצה תשובה. בלי לסובב אותי. רגע, רגע, שהיא תענה.

ימית לוי: ברוריה זה מתחלק בין כמה תב"רים-

ברוריה אליעז: שתבכה, שתבכה.

חלי אללופ יום טוב : לא, לא, זה לא בסדר.

ברוריה אליעז: לא, אני לא בסדר. השתגעתם כולכם. השתגעתם כולכם, היא רוצה להגיד, לרצוח אותי, אז לי את אומרת... אתם השתגעתם, אני הולכת הביתה.

חלי אללופ יום טוב : למה את צועקת?

ברוריה אליעז: אני הולכת הביתה. אם אתם חושבים שמגיע לה גב, אז תסלחו לי כולכם. תתביישו. אתם נותנים גב למי שמאיימת עליי ברצח.

לורן אבישר אביטון: היא לא אמרה מילה. היא לא אמרה מילה.

אלעד ארזי: טוב, חבר'ה.

ברוריה אליעז: היא לא אמרה בפעם שעברה, היא לא התנפלה עליי, אני ארצח אותך? מה קרה לך?

אלעד ארזי: עופר. טוב, אני, לא-

לורן אבישר אביטן: שנייה, אני דקה חוזרת.

*** מדברים ביחד.**

אלעד ארזי: אני לא יודע איך להציל את האירוע הזה, זה פשוט מביך את היישוב הזה, זה מביך אותנו.

שמואל לביא: אלעד אתה יכול להוציא אותה.

אלעד ארזי: אי אפשר להוציא אותה ואני לא אוציא אותה בכוח, זו אישה מבוגרת, אני לא אעשה את זה, אני מנסה לעצור אותה ואי אפשר, זה אירוע מורכב, אנחנו מבינים את זה ואני בטח לא, אישה מבוגרת, ניצולת שואה, אני בטח לא אתעסק עם דברים כאלה, סליחה שאני אומר. לא, אין מה לעצור את השידור.

שמואל לביא: אבל אם כל ישיבה זה יהיה ככה-

אלעד ארזי: זה לא יהיה בישיבה. אני כרגע, שנייה, אנחנו נחכה. אנחנו נחכה עכשיו שתיכנס לפה לורן, צחי ומירית ונעלה להצבעה. אי אפשר לעצור את זה, זה נושא של החינוך של הילדים שלנו, קבלן צריך לעבוד פה, זה יותר חשוב מכל דבר אחר. תעצרו-

מיטל אבטליון: זה מוגזם, זה באמת, מוגזם. כל כך הרבה השקעה.

שמואל לביא: אי אפשר ככה.

זהבה הראל: אני מסכימה. יש עניין של משמעת.

שמואל לביא: אין דבר כזה. מה זה מבוגרת עם הכל? אם אפשר להפוך את זה כל ישיבה לקרקס. זה לא יכול להיות.

שמואל לביא: מילא לבזבז את הזמן-

זהבה הראל: יש ועדת משמעת-

אלעד ארזי: אני, מירית, בואי, טוב, אני, חברים, אני מעלה להצבעה. יש לנו לסיים בית ספר בתוך חודשיים, חברים, אנחנו חמישה. טוב, הגדלת תב"ר 450 שיפוצי קיץ, תקציב מקורי 470 אלף ש"ח, הגדלה בסך 309,620 במימון קרן עבודות פיתוח. התקציב יעודכן ל- 779,620 ש"ח. מי בעד?

מירית בן אשר: כן, רק לא דיברנו על מה זה כולל.

אלעד ארזי: אנחנו נסביר אחרי זה שוב מה זה כולל, למרות שכן דיברנו על מה זה כולל, אבל בסדר, מי בעד? כולם בעד? כולם בעד.

החלטה: מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 450 – שיפוצי קיץ, מתקציב מקורי בסך 470,000 ש"ח, בהגדלה בסך 309,620 ש"ח במימון קרן עבודות פיתוח, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 779,620 ש"ח.

אלעד ארזי: הגדלת ושינוי שם תב"ר 428, חטיבת ביניים להבים, שינוי שם לבית ספר יסודי חדש. תקציב מקורי 27,566,147, הגדלה בסך 1,083,596 במימון קרן עבודות פיתוח. התקציב יעודכן ל- 28,649,743. מי בעד?

מירית בן אשר: רגע. שוב, לא דיברנו על מה זה כולל, זה בסעיפים, על מה זה מגדיל? על מה זה הולך?

ימית לוי: זה הולך על כל מה שהמעצבת-

אלעד ארזי: זה כל מה שהמעצבת הסבירה לך, מה את רוצה, על כל כיסא וכל שולחן? זה כל מה שהמעצבת פירטה לכם, גם בחדש וגם בישן.

ימית לוי: כיתות הלימוד, המרחבים-

אלעד ארזי: את יכולה לראות את זה בבקשה, מירית.

מירית בן אשר: אין בעיה, אבל זה משהו שלא היה ב- 27.

אלעד ארזי: לא, ברור שלא. זה עיצוב, ברור. זה עיצוב חדש.

ימית לוי: יש לנו 400 אלף שקל להצטיידות. זה הכל ממשרד החינוך, רק 440 אלף שקל זה לא מספיק בפועל לפי הצרכים שפורטו כאן, אנחנו נדרשים להשקיע כאן עוד מיליון שקלים.

מירית בן אשר: בנוסף למה שאנחנו מעלים עכשיו בתב"ר?

אלעד ארזי: בדיוק. לא, לא, מה שהיא מעלה פה.

מירית בן אשר: אני שואלת כי זה לא היה ברור.

אלעד ארזי: ברור.

ימית לוי: ה- 1,083,596 זאת ההגדלה לתב"ר, לצורך ההצטיידות, המרחבים, אולם הספורט הקטן, כל מה שהיא הציגה פה-

אלעד ארזי: כל מה שהיא הציגה.

ימית לוי: ייכנס ל-

אלעד ארזי: אז עוד פעם אני חוזר, הגדלה ושינוי שם תב"ר 428 חטיבת ביניים להבים, שינוי שם לבית ספר יסודי חדש, תקציב מקורי 27,566,147, הגדלה בסך 1,083,596 במימון קרן עבודות פיתוח. התקציב יעודכן ל- 28,649,743. מי בעד? כולם בעד.

החלטה: מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 428 ואת שינוי שמו מ"חטיבת ביניים להבים" ל"בית ספר יסודי חדש", מתקציב מקורי בסך 27,566,147 ש"ח, בהגדלה בסך 1,083,596 ש"ח במימון קרן עבודות פיתוח, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 28,649,743 ש"ח.

אלעד ארזי: הגדלת תב"ר 446 מוסדות ציבור, מצורף את ההרשאה, תקציב מקורי 1,400,000, הגדלה בסך 34,134 ממימון רשות מקרקעי ישראל, התקציב יעודכן ל- 1,434,134. מי בעד? כולם בעד.

מירית בן אשר: רגע אותה שאלה-

אלעד ארזי: שנייה, יש לי עוד נושא, עוד נושא-

מירית בן אשר: אותה שאלה בדיוק, פה בכלל לא דיברנו על מה זה אומר.

אלעד ארזי: מה, 34 אלף?

מירית בן אשר: איזה מוסדות ציבור, על מה זה הולך?

אלעד ארזי: זה לא מוסדות ציבור, זה כסף שאני אקח מהמוסדות ציבור. יש לנו קרן שנקראת קרן מוסדות ציבור, זה כסף שיש לנו. אנחנו מהכסף הזה מוציאים 34,000 שקלים לטובת-

ימית לוי: לא, לא, לא, זה לא קשור, הסיפור הזה-

אלעד ארזי: זה היה 1,400,000, סליחה.

ימית לוי: זה קשור לפיתוח... כשאנחנו חתמנו על הסכם פיתוח מול רמ"י לפיתוח... אז קיבלנו תקציבים לפיתוח, בהתחלה הם אמרו לנו 1,400,000, אחר כך כשיצא, ופתחנו כבר את התב"ר וזה עבר, זה היה רק על מוסדות ציבור בשכונות הוותיקות, שכונות הוותיקות, כשיצא התב"ר יצא על סכום של 1,434,134, אנחנו סך הכל, מעדכנים את התוספת של ה- 34 לתב"ר, כך שהוא יעמוד על הסכום שיש בהרשאה. הייעוד של הכספים האלה הוא למוסדות ציבור. יש לנו כבר כל מיני רעיונות איך להשתמש בהם, אנחנו פשוט צריכים לחבר מקורות תקציביים, ועד שנדע מה השימוש, אנחנו נעדכן אתכם.

ענבר כהן: ימית, אז א', מה שהכי חשוב זה שבאמת תהיה החלטה מה עושים עם הכסף לעדכן, והדבר השני-

* מדברים ביחד.

ענבר כהן: לא, אני לא דואגת.

מירית בן אשר: בעניין של סדרי עדיפויות, להבין על מה זה הולך.

אלעד ארזי: אה, עוד החלטנו על מה זה הולך. יש כמה אופציות, זה יכול ללכת לאולם ספורט, זה יכול ללכת לקונסרבטוריום.

מירית בן אשר: זה לא יספיק לך לכניסה.

ימית לוי: נכון, מגייסים כספים.

ענבר כהן: זה ימית, והדבר השני, זה שסתם הרצנו את האקסל מ-2025 של התב"ר אז ששלחת. צריך באחת משיבות המועצה הקרובות המסודרות, כאלה, לעשות ישיבת תב"רים מסודרת ולראות מה צריך עוד הפעם מחדש לסגור ולפתוח.

לורן אבישר אביטן: יש שם מלא מלא תב"רים כאלה.

* מדברים ביחד.

אלעד ארזי: אז אמרתי, הגדלת תב"ר 446, מוסדות ציבור, תקציב מקורי 1,400,000, הגדלה בסך 34,134, במימון רשום מקרקעי ישראל, התקציב יעודכן ל-1,434,134. מי בעד? כולם בעד.

<u>החלטה: מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 446 – מוסדות ציבור, מתקציב מקורי בסך 1,400,000 ש"ח, בהגדלה בסך 34,134 ש"ח במימון רשות מקרקעי ישראל, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 1,434,134 ש"ח.</u>
--

[6] אישור פתיחת חשבון בנק לבית הספר החדש.

אלעד ארזי: אני רוצה ברשותכם, ברשות כולם, להעלות מעל סדר היום בקשה לאישור פתיחת חשבון בבנק מרכנתיל לבית הספר החדש, סמל מוסד [REDACTED]. מורשת החתימה תהיה מנהלת בית הספר [REDACTED], תעודת זהות [REDACTED] כולם מאשרים? כולם בעד? רגע, שנייה, שנייה, ימית, עוד משהו? לפתוח חשבון בבנק מרכזי. בסדר, תודה לכולם, שיהיה כתוב לפרוטוקול. תודה, סוגר את הישיבה.

החלטה: מליאת המועצה מאשרת פה אחד פתיחת חשבון בנק לבית הספר החדש, סמל מוסד 682583,

בבנק מרכזי. מורשות החתימה בחשבון יהיו מנהלת בית הספר, יונית זרזוק, ת"ז 032140436, ואיריס

פרח, ת"ז 027937671.

ריכוז החלטות:

#	תיאור החלטה	הצבעה
1	מליאת המועצה מאשרת את פרוטוקול ישיבה מן המניין 05-2026.	אושר פה אחד.
2	מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 450 – שיפוצי קיץ, מתקציב מקורי בסך 470,000 ש"ח, בהגדלה בסך 309,620 ש"ח במימון קרן עבודות פיתוח, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 779,620 ש"ח.	אושר פה אחד.
3	מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 428 ואת שינוי שמו מ"חטיבת ביניים להבים" ל"בית ספר יסודי חדש", מתקציב מקורי בסך 27,566,147 ש"ח, בהגדלה בסך 1,083,596 ש"ח במימון קרן עבודות פיתוח, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 28,649,743 ש"ח.	אושר פה אחד.
4	מליאת המועצה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 446 – מוסדות ציבור, מתקציב מקורי בסך 1,400,000 ש"ח, בהגדלה בסך 34,134 ש"ח במימון רשות מקרקעי ישראל, כך שהתקציב המעודכן יעמוד על סך 1,434,134 ש"ח.	אושר פה אחד.
5	מליאת המועצה מאשרת פה אחד פתיחת חשבון בנק לבית הספר החדש, סמל מוסד [REDACTED], בבנק מרכזי. מורשות החתימה בחשבון יהיו מנהלת בית הספר, [REDACTED]	אושר פה אחד.

תום הדיון